

Kniplinger. I Brystet havde hun fæstet en Naal med en Safir; men ellers bar hun ingen Smykker.

Ogsaa hun havde hørt Skridtene paa Gruset nedenfor. Med Hjertet i Struben havde hun rakt sig frem mod Vinduet og forsigtigt trukket Gardinet tilside. Nu sad hun igen med Hænderne i Skødet og stirrede ind paa sit eget Billede i Spejlet — stirrede med dette mørke, grublende Udtryk, som ingen Andre end hun selv kendte.

Hun kunde ikke komme sig af sin Forbavselse og Skam over den Scene, hun havde givet tilbedstede dernede hos Moderen. Hun begreb ikke, hvad der var gaaet af hende. Det var den gamle Angst, der igen kom over hende. Det var Rædselen for, at hendes Kærlighed bare var Fantasteri og Selvbedrag — som saa sørgeligt meget andet i denne de skønne Indbildnings Verden! Da hun for lidt siden sagde det »Ja«, som Moderen fralokkede hende, havde det været med en Fornemmelse omtrent som den, hvormed man i Drømme kaster sig ud fra et svimlende højt Taarn.

Om Torben Dihmer endda kunde se helt ind i hende, saa han rigtig vidste, hvem hun var, og ikke troede hende en Smule anderledes, end hun virkelig var! Men det var jo det ulykkelige, at Folk altid gjorde sig forkerte Forestillinger om hende. Ingen anede f. Eks., at hun, den »kloge« og i alle